

BETIM MUÇO

8SH-1

M 98

KRUGËVE TË ATDHEUT

891.983-1

M 98

S

BETIM MUÇO

RRUGEVE TE ATDHEUT

(Poezi)

~~47244~~

13669

LIJOTEKA E SHKËRIT

SHTËPIA BOTONJËSE «NAIM FRASHËRI»

VARGJEVE

S'ju hodha juve fishekzare
Në qiellin e lavdisë,
Un' dhe këtu jam një ushtar
Në front të poezisë.

Do shtrihi fushave me shinat,
Oxhaqeve do ngjiti,
Punëtorve nëpër kantiere
Ju djersën do t'u fshini.

Do mbini tokave pjellore,
Ugareve të gjerë
T'ju korrë bujku tok me drithin
Fushatave në verë.

S'do t'ju dërgoj të pini birrë
Diku me Uollt Uitmanë,
Në këto shkrepa ju s'u lindët
Për shpendët shtegtarë.

Do fluturoni mbi atdheun
S'do shuhi si jehonë,
Sgalemë dallgëve të jetës
Do mbeteni gjithmonë.

MIRUPAFSHIM

Shinat shpleksen rrotave si lëmshi,
Kënga përtej gjoksesh fluturon;
Mirupafshim, shokë, mirupafshim,
Ne po shkojm' të parët në aksion!

Do na shihni fushash edhe malesh,
Do ja ndjeni zërin forcës sonë...
Kuqëlojnë flamujt' e aksionit
Nga Bistrica deri në Valbonë.

Do na rrahin breshëri dhe era,
Shiu dhe kamzhikët e furtunës,
Por s'do reshtin këngët aksioniste
Në çdo skaj të fonteve të punës.

Kështu jemi ne, porsi baroti,
Plot me muskuj, ëndrra, energji
Dhe e duam, pa kufi e duam,
Tokëzën e dashur Shqipëri.

Rrugët shpleksen rrotave si lëmshi,
Kënga përtej gjoksesh fluturon;
Mirupafshim, shokë, mirupafshim,
Ne po shkojm' të parët në aksion!

PËRSHËNDETJE SHOKËVE

Të përshëndes, armata e rinisë,
Falang' e re e zemrave të zjarra,
Vërshuam ne nën thirrjen e Partisë,
T'i bëjm' agimet tona më të arta.

Ky vendi yn', i lashtë dhe i bukur,
Një t'ardhme më të bukur po ndërton;
Ndaj sot kudo boria jon' e sulmit
Solemne, madhështore po ushton.

Ne dim' të dashurojmë dhe të qeshim,
Të ëndërrojmë majat më të larta,
Por dim' si burra, vështirësitë t'i ndeshim,
Të shpartallojmë pengesa dhe blokada.

Si det i thellë — mundësitë tona,
Për lodhjen brezi ynë s'do t'ja dijë:
Jan' çelsi më i sigurt këta muskuj
I s'ardhmes komuniste që do ndrijë.

Të përshëndes, armata e rinisë,
Falanga e çeliktë zemërzjarr,
Un' ja arrita kulmin lumtërisë,
Në vij' të sulmit sot të jem ushtar.

KËNGA E MËNGJESEVE

Nga kampi u nisëm me vrull të pashuar
Me rrezet e para të diellit,
Flamur buzëqeshjet duke i shpalosur
Në sfondin e kaltër të qiellit.

Në rrugën me pluhur, kalojnë brigadat
Me kazmat, si armët, në sup,
Gavetat me bukë, paguret granata,
Dhe kënga që gjumin ta shkund.

O bashkatdhetarë, o shoqe, o shokë,
Kudo mbi të shtrënjtin atdhe,
Un' jam kaq krenar që po nisem pa gdhirë,
Në vendin e punës, atje.

Me djersë ta mpleksësh ti gazin e jetës
Dhe kokën me nder ta mbash lart.
Si shkrepse t'i thyesh ti normat në punë
Me shokët e tjerë përçark.

Të shkosh si ushtar përmbi tokën amtare,
Ku vetja të ngjan si Atllas,
Kur mbart përmbi supe kaq ëndrra vigane,
Që kazma rreth teje përhap.

KRENARI

Shiko këtej, në kodrat përbri detit,
Lëshon zjarr kazma që mban dora jonë;
Në kallot që forcuan këto duar
Ndër mend do sjellim ne aksionin tonë.

Kjo tokë me lapidarë dekoruar,
Na thirri sot për punë të mëdha,
Ndaj në tarracat, brigjeve të kaltër,
Të gjelbërojnë ullinjte sa më la.

Dhe zemra rreh me zjarr ndër kraharore,
Me forcë mbi shkëmbinj kazma qëllon,
Po, shokë, jeta është madhështore,
Kur ideali ne na frymëzon.

Të detit dallgë këngë do këndojnë,
Këtu nën gjelbërimin e ullinjve,
Do t'i këndojnë këngë djersës sonë
Dhe miqësisë së madhe të të rinjve.

O KODRA

O kodra, që drithin s'e njihnit më parë,
Ku drita e diellit mes shkurresh humbiste,
U pranuat ushtarë në armatën e madhe,
Në armatën e re komuniste.

I përkisni së ardhmes ju, toka djerrina,
Ku këng' e rinisë krenare buçet,
Dikur do të vijmë të korrим prodhimin,
Kur gruri të ngjajë si vala në det.

Poemë e shkruar në vargje tarracash
Mbi faqet e pjerrta të kodrave;
A e mendonit, o vende të egra,
Se do t'ju vinte dhe ju koha?

Muskujt i veshim me tylin e djersës,
Lirinë i japim pjellorisë së tokës;
Nga kodrat e mbjella me farën e s'ardhmes
Buzëqeshjen e madhe i dhurojmë botës.

GJITH' E DUAN KOMANDANTIN...

Gjith' e duan komandantin,
Ësht' m'i miri djalë,
Ndonse s'bën në pun' lëshime
Dhe të rreptë ka fjalën.

Kur na nxehet me ndonjërin,
Me duart e forta,
Si rrufe vetëtin kazmën,
Thua tundet kodra.

Vajzat qeshin dhe jo rrallë
Syt' andej i hedhin
— Forca, — buçet komandanti, —
Të arrimë ledhin.

— Forca, shokë, se ky ritëm
Fare s'na nderon.
Lefteri, tundu, të shkretën!
Ç'ke që nusëron?

— Ti çfar' ke gjithmonë me mua,
S'gjete ndonjë tjetër? —
Ajo kthehet zemëruar,
Shoqet tutje qeshin.

Komandanti skuqet flakë,
S'gjen të thotë një fjalë,
E lëshon kazmën për tokë,
Shkon përtej ngadalë.

Që së largu zëri tia
Dëgjohet pas pakë.
Gjith' e duan komandantin
Ësht' m'i miri djalë.